

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

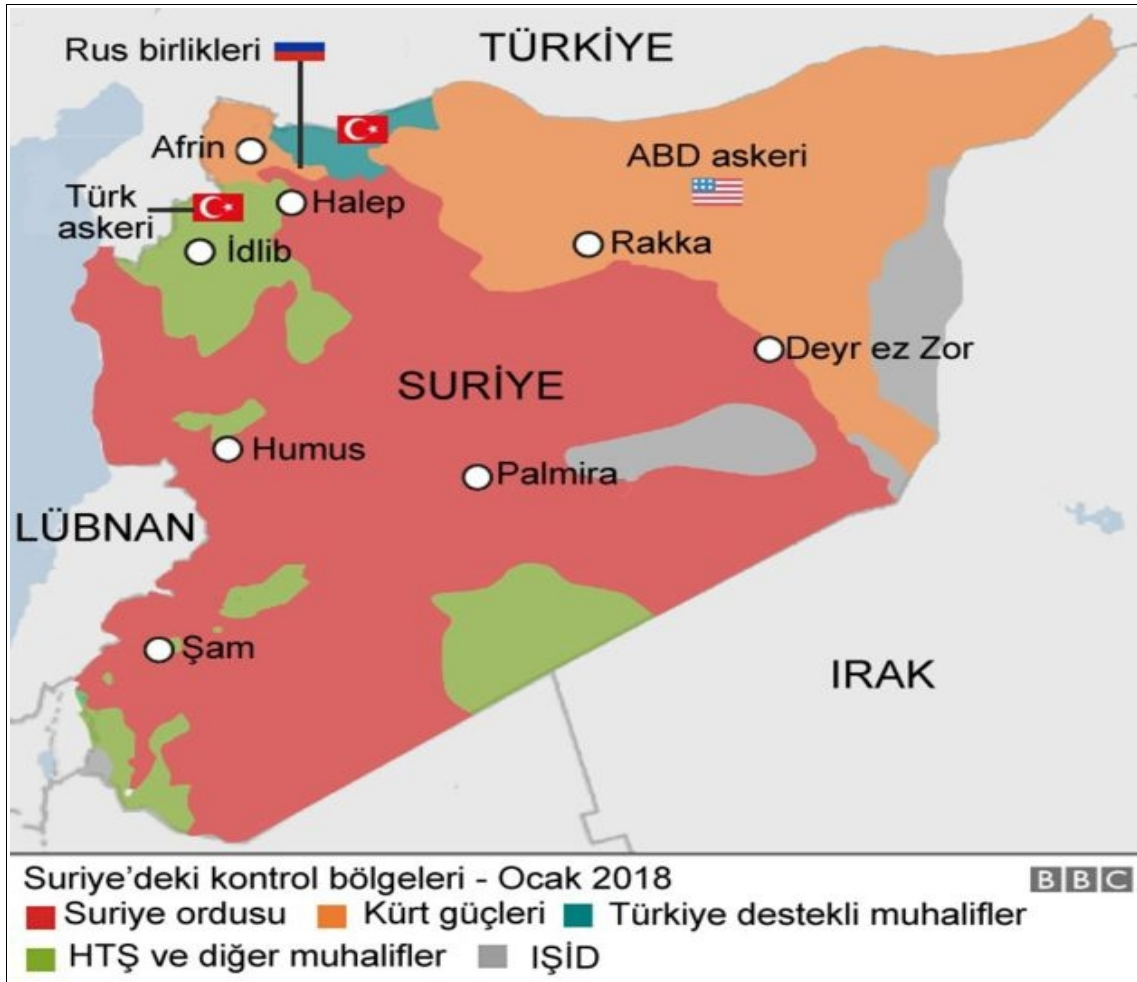
02 Mart 2018

Sayı: 237

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

“Zeytin Dalı” can alıyor

Hükümetin emriyle Suriye'deki askeri birlikler, Suriye rejimine bağlı güçlerin Afrin'e girişine engel olmaya çalışıyor. Askeri hareket güvenlik gerekçesiyle yapılıyorsa, bölgenin Suriye rejiminin denetimine girmesine neden engel olunuyor? Suriye rejimi Rusya'nın kontrolünde, Rusya ise Türkiye'nin Suriye'deki ortağı, dolayısıyla Suriye rejimi yani Esat ile Erdoğan aynı tarafta. Zaten Rus yöneticiler “Türkiye Afrin konusunda Esad ile görüşmeli,” dedi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Ancak olaylar bu duruma uygun yaşanmıyor. Savaşın yeniden tırmanması can kaybına neden oluyor. Esad rejiminin İdlib'i denetime alma girişimi ve Türkiye'nin Afrin'i alma girişimi, ölümleri artırıyor. Üstelik hükümet şimdi de Birleşmiş Milletler tarafından kararlaştırılan bir aylık ateşkese uymayacağını açıkladı. Suriyelileri öldüren taraflar, tıpkı Erdoğan gibi Suriyelileri kurtaracağını söylüyor.

Erdoğan'la görüşen ABD'li bakan hiç utanmadan "Nereye kimlerin yerleşeceğini belirlemeliyiz" dedi. Yani Suriye'yi nasıl paylaşacaklarını kararlaştıracaklarını söylüyor. Çünkü Suriye'de çarpışan güçler, bir başka devletin çıkarı için savaşıyor, öldürüyor ve ölüyor. ÖSO Türkiye'nin çıkarları için, YPG'nin de içinde olduğu Suriye Demokratik Güçleri ABD'nin çıkarları için, Suriye ordusu ve destekçileri Rusya'nın, Hizbullah ise İran'ın çıkarları için çatışıyor. Suriyelilerin çoğunluğu ya bu kesimlerin fiili baskısı altında ya da göçmen oldukları için sesleri çıkamıyor.

Erdoğan konuşmalarını, Suriye hakkındaki atıp tutmalarını onların barındığı mülteci kamplarında, şehirlerin yoksul mahallelerinde yapmıyor. Partisinin siyasetçilerine, patronlara, en fazla açılışlara gelen kalabalıklara yapıyor. Kendisini alkışlayanlara bol keseden konuşuyor. Ancak ABD'li bakanla ne konuştuğunu kimse bilmiyor.

Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeden sır çıkmadı. Siyasetçiler ve medya, eski havada devam ediyor. Afrin'e girileceği için daha çok asker, özel tim ve teçhizat gönderildiği propagandasında şimdilik bir değişiklik yok.

Ancak Rusya'dan gelen, "Türkiye Esad'la görüşsün" emri üzerine hemen medyada "Zaten bazı görüşmeler yapılıyor" diye ağız değişikliği yapıldı.

Oysa bu gelişme Türkiye'nin Rusya'nın emri altında olduğunu anlatıyor. Bu durum ABD'nin hiç hoşuna gitmiyor. ABD Kürt grupları, bulundukları bölgeler petrol bölgeleri ve boru hatlarının geçiş bölgeleri olduğu için destekliyor. Kürtler aracılığıyla, daha önce yerleşemediği Suriye'ye yerleşmeye çalışıyor. Bu durum bölgede egemenliğini sürdürmek isteyen Rusya ile İran'ın hoşuna gitmiyor.

İşte Erdoğan, bu çıkar çatışmasına daldı. Zeytinlikleri talan eden "Zeytin Dalı"na Rusya izin verdi; çünkü bunun karşılığında Erdoğan, desteklediği İslamcı grupların son sığınağı olan İdlib'in Esad rejimince alınmasına ses çıkarmayıp karşılığında Afrin'e girmeyi planlıyor.

Ancak her gün durum değişiyor. Eğer rejim Afrin'i denetimine alırsa, iddia edildiği gibi Türkiye için tehlike kalmaz. O halde neden karşı çıkılıyor? Afrin'in Kürtlerin denetiminde olması, eğer Kürtler ABD ile birlikte hareket ederse sadece ABD'nin çıkarına olur. Demek ki işin içinde başka çıkarlar söz konusu. Petrol, doğal gaz, bunların taşınacağı boru hatlarının gelirinden pay alınması söz konusu. Yoksa, Suriye halkı, savaşan tarafların umurunda değil.

Emekçiler, Suriye halkı ezilip katledilerek çıkar elde edilmesini asla savunamaz. Bir halkı ezen kitleler, özgür olamaz. Suriye'de Kürtleri öldürerek güvende olacağımızı söyleyen siyasetçiler, müthiş bir baskı siyaseti uygulayanların ta kendisi. (01.03.18)

Emekçinin Gündemi

“Türkiye’de İşçi Sınıfı Gerçeği”

DİSK’e bağlı Araştırma Dairesi “DİSK-AR”, “Türkiye İşçi Sınıfı Gerçeği” başlıklı bir saha çalışması yaptı ve sonuçlarını yayınladı.

Türkiye’de yaşayan kitleleri bu sonuçlar hiç de şaşırtmadı ancak yine Türkiye’de yaşayan patronlar, zenginler ve onlara hizmet eden AKP hükümeti ve medyası bu konularla fazla ilgilenmiyor. Çünkü onların tuzu kuru. Bankalardaki kasaları tıklım tıklım dolu! İşçiye

gelince sefalet edebiyatı yapıyorlar.

Birçok somut veri aktaran çalışmayı özetleyelim:

Ücretler: İşçilerin aylık ortalama net geliri 1.894 lira. İşçilerin %66’sı ayda 2 bin liradan daha az gelire sahip. Bu ücretlerle bir “normal yaşam” sürdürmek nasıl mümkündür?

Geçim sıkıntısı: Her yüz işçiden 54’ü ay sonunu zorlukla getirdiğini ifade etti. Bu parayla işçi gıda harcamasını, kira ve giyim harcamasını ve ailenin diğer temel ihtiyaçlarını, hayat pahalılığı da devamlı artarken nasıl karşılayabilir? Lise altı eğitilmiş her yüz işçiden 59’u ve her yüz sigortasız işçiden 71’i ay sonunu zorlukla getirdiğini söyledi.

Sigortasızlık: 15-24 yaş arası genç işçiler içinde sigortasız oranı %34 ile 43 arasında değişiyor.

Kiracılık: İşçilerin sadece %44’ü konut sahibi, %56’sı kirada oturuyor. Türkiye genelinde ise kiracı ortalaması %23’tür.

Yıllık izin: İşçilerin dörtte biri hiç izin kullanmıyor. Yıllık izin kullanmayanların oranı sigortasız işçilerde %48’e yükseliyor.

Çalışma süreleri: OECD ülkelerinde haftalık ortalama çalışma süresi 40.4 saat iken Türkiye’de 49.3 saat. Her yüz

İşten memnuniyetsizlik:

İşçilerin %43’ü kendine ve ailesine yeteri kadar zaman ayıramadığından şikayetçi.

OHAL’de işten çıkarmalar:

İşçilerin çoğunluğu OHAL döneminde çalışanların yargı kararı olmadan işten çıkarılmasını olumsuz olarak değerlendirdi.

Ayrımcılık: İşçilerin %14’ü kendisinin veya arkadaşının işyerinde siyasi görüş ve düşünce nedeniyle ayrımcılığa

uğradığını beyan etti.

Kadınlara yönelik

ayrımcılık: Çalışma hayatında kadınlara yönelik ayrımcılık %23.2 ile daha ilk adımda, işe alım aşamasında gerçekleşiyor.

Kreş: İşçilerin sadece %7’si işyerlerinde kreş veya kreş desteği sunulduğunu söylüyor.

Sosyal faaliyet: İşçilerin en sık zaman ayırdıkları sosyal faaliyet alanı TV izleme ve sosyal medya.

Durum bütün çıplaklığıyla ortada. Sorun ise bu tabloyu görüp ağlayıp sızlamayla durumu idare etmek mi, yoksa defalarca mücadeleci işçilerin yaptığı gibi, üretimden gelen gücümüzü kullanıp yaşamımızı değiştirip, insanca yaşayacağımız bir düzeni kurmak mıdır? Bizim için tartışılmaz bir şekilde ikinci şık geçerli. (24.02.2018)

işçiden 55’i haftada en az bir gün veya daha fazla gün, fazla mesai yapıyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvencesi:

İşçilerin %44’üne göre işyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri yetersiz. İş kazalarının, iş kazalarında ölen ve yaralananların sayıları bunun en somut delili.

Sendikalaşma: Her yüz işçiden 87’si sendikasız olduğunu söyledi. İşçilerin %44’ü sendikalara olumlu bakıyor, olumsuz olanların oranı %16.

En önemli sorun: İşçilere göre çalışma hayatının en önemli sorunu düşük ücret ve işsizlik.

Üçüncü havalimanı inşaatında yaşanan ölümcül kazalar ve gerçekler

Evrensel gazetesinde çıkan haberler, medyada reklamı yapılan üçüncü havalimanının gerçeklerini ortaya koydu.

Hükümet yetkilileri inşaatı 400 değil sadece 27 işçinin, iş kazası sonucu öldüğünü iddia etmişti. Bir CHP milletvekili, 400 işçinin hayatını kaybettiğini ve bu ölümlerin işçilerin ailelerine para verilerek gizlendiği iddialarını Meclis'e taşıdı.

Doğaya verdiği zararları adını duyuran havalimanı inşaatı son zamanlarda da iş cinayetleriyle adını duyuruyor. 20 bine yakın işçinin çalıştığı ve bu sayının 80 bine çıkacağı söylentileri dolaşırken; kamyonların altında kalan,

iskeleden düşen, üzerlerine inşaat malzemeleri düşen işçiler, alınmayan önlemlerin ve aşırı kâr hırsının kurbanı.

7 Haziran 2014'te temeli atıldığından bu yana, 4'ü geçtiğimiz eylülde olmak üzere, 9 iş cinayeti medyaya yansdı. Ancak pek çok ölümün gizlendiğini söyleyen işçiler, çok sayıda taşeron firma olduğu için ölümlerin tespitinin zor olduğunu, gerçek sayının çok daha fazla olduğunu belirttiler.

Şantiyede çalışan işçiler, koşulların iyileştirilmesi için 21 Ocak akşamı iş bırakmıştı. Sabah vardiyasındaki işçilerin de katılımıyla birlikte 22 Ocak günü de eylemlerine devam ettiler.

İşçiler, "Sürekli arabalar devriliyor. Çünkü çalışma sahası bataklık. Neredeyse 16 saat çalışıyorsun. Çay saati yok. Nefes almak yok. Tatil yok." diyerek somut durumlarını açıkladılar.

Maalesef gerçekler, 400'ün üzerinde işçinin acımasız çalışma koşulları ve işçi güvenliğinin hiçe sayılması yüzünden öldüğü, yaralananların olduğu yönünde. Eğer işçiler kendi aralarında örgütlenip önlemler almazlarsa bu şekilde devam edecek. Çünkü hükümetin desteğini de arkalarına alan patronların kâr hırsında sınır yok. (24.02.2018)

Şeker işçilerinin mücadeleden başka yolu yok

Devlete ait 25 şeker fabrikasının 14'ünü özelleştirme çalışmasının başlaması, muhalefetin karşı çıkma siyaseti nedeniyle tartışma konusu oldu.

Şeker fabrikalarında 5.778 kadrolu, 2.750 geçici 10 bin taşeron olmak üzere toplam 18 bin işçi çalışıyor. Özelleştirme kararı her şeyden önce, bu işçileri ve ailelerini etkileyecek. İşçilerin kadrolu, geçici veya taşeron olarak sahip oldukları haklar, özele geçtikleri an neredeyse sıfırlanacak.

Ayrıca, şeker pancarı üreticisi köylüler, nakliyeciler, diğer yan çalışanlar ve bu fabrikaların dışında hiçbir sanayinin olmadığı ilçelerin esnafı düşünüldüğünde 1.5

milyon kişinin olumsuz etkileneceği belirtiliyor.

Bu fabrikalarda örgütlü olan Şeker-İş sendikası, tıpkı CHP gibi, şeker üretiminden, milli gelirden, nişastalı şekerin zararlarından bahsediyor. Sendika, imza kampanyası düzenledi, imzalar, en büyük özelleştirmeci Erdoğan'a gönderilecek, ricacı olunacak. Kılıçdaroğlu ise "yerli ve milli" lafını dilinden düşürmeyen Erdoğan'ı, milliyetçilik temelinde eleştiriyor. İşçi sınıfına, işçilerin haklarına hiç vurgu yapılmıyor. Hep kişiler çerçevesinde veya milliyetçi laf kalabalığı var.

Et Balık kurumunun, SEK'in özelleştirilmesi hatırlatılıp, bu alandaki üretimin

gerilediği, fiyatların yükseldiği, bir süre sonra fabrikaların kapatılıp yerlerine AVM yapıldığı açıklanıyor. Örnekler gösterilerek, iktidarın özelleştirmeden vazgeçmesi bekleniyor. Oysa tüm anlatılanları, iktidar çevreleri çok iyi biliyor, zaten özelleştirme de bunlar olsun diye yapılıyor. Özel sermayeye yeni kâr ve sömürü alanı açılsın; işçiler daha düşük ücretle daha fazla çalışsın, yeni pazar olanakları yaratılsın, emperyalist tekeller pazar paylarını artırsın diye yapılıyor.

Tüm bunları bilerek yapan siyasetçilerden medet ummak boşuna; şeker işçileri, kendilerini onlara yönlendiren sendika bürokratlarından da bir şey beklememeli. (01.03.18)

Siyasetin Gündemi

Seçim ittifakı emekçiler için değil, emekçilere karşı

Medyada yazıldığı kadarıyla AKP ile MHP arasındaki seçim ittifakı düzenlemesi, daha az oyla AKP'nin 10, MHP'nin 3 tane daha fazla milletvekili çıkarmasına yarayacak.

Günlerce anlatılan “cumhur ittifakı”, iktidardan düşme yoluna giren AKP'nin düşüş sürecini uzatacak. İzlediği gerici ve çelişkili siyasetler nedeniyle yok olmak üzere olan MHP'yi ise zoraki destekle biraz daha ayakta tutacak.

Özetle toplumda eski destekleri kalmamış siyasetçilerin, hesap oyunları ile kendilerini dayatmalarının aracı olacak. Bu durum, kutuplaşmanın, ayrımcılığın, baskının daha da artacağı anlamına geliyor.

Erdoğan, arkasında seçmen kitlesinin desteği varken, demokrasiden, açılımdan söz eden ittifaklara, koalisyon yöntemine karşı çıkardı. Şimdi ezmekten, yok etmekten söz ediyor, ittifak pazarlıklarını bizzat yapıyor.

Bugünkü savaş, ekonomik gerileme, siyasi kutuplaşma ortamında, düzeni savunan tüm siyasi partiler yıpranıyor. Büyük umutlarla sahneye çıkan AKP, Demokrat Parti, DYP gibi 20 yılı doldurabilecek mi?

Siyasi partilerin hızla yıpranması, kitlelerin siyasetçilerden umudunu kesmesi, seçim ittifaklarını, koalisyon iktidarlarını gündeme getiriyor. Böylece siyasetçiler, önceden karşı çıktıklarına, sonradan dört elle sarılıyor.

Yıpranma sürecine girdiğinde Adnan Menderes'in yönetimindeki Demokrat Parti de, 1950'lerin sonlarına doğru benzer girişimde bulunmuştu. “Vatan Cephesi”ne katılanların tek tek isimleri radyoda okunup gazetelerde yayınlanıyor, böylece dolaylı yoldan katılmayanlar

Öte yandan CHP içindeki Kemaalistler, asla Kürtlere yarayacak bir işbirliğine yanaşmaz. Kısaca, Erdoğan'ın CHP'yi ittiği ittifak, partiye oy getirmeyeceği gibi oy kaybettirecektir.

İşte bu nedenle Erdoğan, bol keseden atıp tutuyor.

teşhir ediliyordu. Sonuçta Menderes'in neden olduğu kutuplaşma, askeri darbeye giden yolu döşeyen nedenlerden biri oldu.

Erdoğan da medyayı kullanarak benzer bir çaba gösteriyor. CHP ve HDP'yi hatta Saadet Partisi'ni ortak ittifak kurmaya itiyor. Bunu hem kutuplaşmayı artırmak hem de böyle bir ittifakın, oy kaybına neden olacağını çok iyi bildiği için yapıyor.

Saadet Partisi'nin başındaki kişi, Sivas'taki Madımak Oteli katliamından sorumlu olan dönemin belediye başkanı. CHP'nin bu parti ile iş birliği yapması, CHP'nin en büyük oy tabanı olan Alevilerin tepkisine neden olur.

Bugün MHP, siyasi olarak AKP'nin etkisi altında. Ancak yine de en gerici siyasetlerin savunusu merkezi durumunda. AKP'nin böyle bir parti ile iş birliği yapması, daha da gericileşmesini hızlandıracak.

İşçi düşmanı, Kürt düşmanı, yabancı düşmanı, kadın düşmanı, kafasını Türk milliyetçiliğine gömmüş bu siyasetçilerden emekçiler için yararlı bir şey beklemek boşuna.

AKP ile MHP'nin iş birliği, sözcülüğünü yaptıkları patronların çıkarlarını korumak için koltuklarda kalmak amacıyla yapılıyor. Bunun karşısında yapılması gereken ittifak, patronların birlikte sömürdüğü tüm işçi sınıfının, emekçilerin ittifakı olmalı. (26.02.17)

Çocukların korunması mı, devlet denetimi mi?

Çocuklara cinsel saldırı yapanların cezalandırılmasına ilişkin olarak Erdoğan'ın başlattığı tartışma, kadınlara yönelik gerici fikri göz önüne seriyor.

Muhalefetin bu konudaki her türlü girişimini engelleyen AKP yönetimi, birdenbire çocukların koruyucusu olmuş gibi. Aslında politik bir manevra yapılıyor. Dinci, artık milliyetçi de olan AKP iktidarı döneminde çocuklara yapılan cinsel saldırının sayısı ve biçimi, insanın yüreğini sızlatıyor. Bu durumun gizlenememesi, AKP'nin oy kaybına neden olabilir. İşte tüm kaygıları bu.

Çocukların saldırılardan korunması değil, suçluların ne şekilde cezalandırılacağına tartışılması, bakış açısını gösteriyor. Çocukların korunması için bu tür suçlara neden olan koşulların ortadan kaldırılması gerekir. Örneğin çocuklara evlenilecek mal, yani cinsel eşya gözüyle bakan, hiç ağızları kapanmayan dini tarikat liderlerinin susturulması gerekir. Ya da kadınların ne giyeceğine, ne tür işlerde çalışacağına, nasıl

bir insan olacaklarına karar veren siyasetçilerin susturulması gerekir. Cinsel saldırı ile cinsel eş seçme serbestliğinin aynı kefeye konmaması gerekir. Amaç çocukları korumak mı yoksa cinsellik üzerine devlet denetimi getirmek mi? İnsanları yozlaştıran gelir adaletsizliği, işsizlik, yoksulluk gibi koşulların yok edilmesi gerekir.

AKP gibi muhalefetin de eşitsizliklerle dolu, çocuklara ve kadınlara karşı ayrımcı düzeni değiştirme gibi bir derdi yok. Üstelik çocuklar şiddete uğradıktan sonra saldırganın cezalandırılmasının, çocuklara ne faydası dokunacak? Güya cezalar caydırıcı olacak. Bu tam bir aldatmaca. Kadınlara yönelik saldırı suçlarının cezaları artırıldı, sonuçta şiddette hiç azalma olmadı, tersine arttı.

Aslında erkek egemen düzen değişmediğinde bu tür düzenlemelerin etkisi, cezasızlığın artışı oluyor. Çünkü her yerde egemen olan erkek zihniyeti, ağır cezalar karşısında erkekleri korumak için tehditle, sosyal baskıyla, görmezden gelerek,

parayla veya başka yollarla mağdurlar üzerindeki baskıyı artırarak, suçun adalate yansımaya engel oluyor. Hatta kamu görevlileri, tarikat liderleri bu işlerde hazır ve nazır. Sonuçta “olan olmuş” denerek, saldırgan erkekler, cezasız kalıyor.

Birçok insan, kendi çocuklarını göz önüne getirerek, saldırganların “sapık” olduğu propagandasına inanarak, ağır cezalar uygulanmasını hatta idam cezasını destekliyor. Oysa gerçekte durum tam tersi, saldırganların çoğu birinci derecede yakını veya ailelerin izniyle çocukların yakınında olan kişiler. Üstelik “iyi hal” indirimi gerçekte en çok cinsel saldırı ve kadına yönelik şiddet suçlarında uygulanıyor.

Çocukları şiddetten korumak için her şeyden önce çocukları ve kadınları bir mal gibi gören bu düzene karşı mücadele etmek gerekli. Düzene karşı mücadele, düzenin beslediği gerici ve cinsiyetçi fikirlerin de zayıflamasını sağlayacak. (23.02.18)

Baskılar yetti artık

AKP hükümeti, birçok konuda güvenliği gerekçe olarak gösterse de gerçekte, iktidarın emriyle uygulanan baskılar güvenliği tehdit eder hale geldi.

Örneğin sadece Afrin operasyonları (aslında buna savaş demek gerek) konusunda sosyal iletişim ağlarında fikirlerini ifade eden en az 781 kişi tutuklandı. Böyle demokrasiye, böyle güvenliğe “can kurban”!

Benzer bir şekilde güvenliği sağlama gerekçesiyle HDP kongresi öncesinde ve

sonrasında da 500'den fazla kişi uyduruk gerekçelerle gözaltına alındı.

Sadece Ocak ayında 17 gazeteci gözaltına alındı ve 7'si tutuklandı. Sola yönelik baskı daha feci: Halkevleri eş başkanı ve bazı militanları savaşa karşı çıktıkları için tutuklandı; Evrensel gazetesi ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) çevrelerinden de gözaltına alınan var.

Diğer yandan 15 Temmuz askeri darbe girişiminin üzerinden bir yıldan fazla zaman

geçmiş olmasına rağmen neredeyse her hafta FETÖ'cülere karşı onlarca tutuklama yapıldığı açıklanıyor.

AKP, FETÖ ortağı değil miydi? Onlar, herkesi biliyor, bu tutuklamaları zamana yayıyorlar.

Belli ki AKP iktidarı artık kitlelerin gözünde itibarını yitirdiği için her geçen gün gözdağı vererek, bir korku ortamı yaratarak iktidarını sürdürmek istiyor. Korkunun ecele fayda olmadığını unutmamak gerek! (01.03.18)

Uluslararası Gündem

Irak

Irak'ın yeniden inşası, iştah verici bir pazar

12 ile 14 Şubat arasında Kuveyt'te, Irak'ın yeniden inşa edilmesine ilişkin bir konferans düzenlendi. Konferans, 74 ülkenin siyasi liderleri başta olmak üzere, dernekler ve kapitalist grup temsilcilerinden oluşan 2 bin kişiye yakın bir katılımı gerçekleştirdi.

Siyasi sorumlular, sadece IŞİD'in yol açtığı yıkımdan söz edip, ülkenin hedef olduğu yıkımda büyük güçlerin sorumluluklarından bilinçli bir şekilde söz etmedi.

1991'de Irak'a karşı savaş başladığında, ülke, diktatör Saddam Hüseyin'in büyük güçlerin desteğiyle İran'a karşı sürdürdüğü, kitlelerinse karşı çıktığı 8 yıllık savaşa rağmen, Ortadoğu'da en az yoksul ülkeler arasındaydı. Yapılan bombardımanlar çok feci yıkımlara yol açmıştı. Ardından geçen 10 yıl boyunca Batılı ülkeler belirli ürünlere, yedek parça ve ülke ekonomisinin yeniden canlanması için gerekli kimyevi maddelere ambargo uyguladı. Bunların sonucu olarak, yarım milyonu çocuk bir milyon insan öldü.

2003'te ABD'nin yönettiği yeni bir koalisyon, Irak'ı işgal ederek yıllarca sürecektir yeni bir savaşa ve katliamlara yol açacaktı. 2014'ten sonra IŞİD'in sürdürdüğü savaş, büyük yıkıma yol açan önceki savaşın devamı oldu.

Bu konuda büyük güçlerin sorumluluğunu gözardı etmemek gerek. Onlar, özellikle de ABD, Irak'ı işgal ettiğinde

ülkedeki dini farklılıkları kullandı ve farklı silahlı milislerin oluşumunu teşvik etti. IŞİD'in oluşumu ve terörizmin yayılması da büyük güçlerin yarattığı kargaşanın ürünü.

Irak'ı yerle bir eden büyük güçler, şimdi de ülkenin yeniden inşa edilmesi için oluşan muazzam pazarı bir fırsat olarak kullanmak istiyor. Onlar için söz konusu olan, aniden yoksulluğa sürükledikleri milyonlarca insanın yaşam şartlarını iyileştirmek değil. Onların amacı, OPEC ülkeleri arasında ikinci büyük petrol üreticisi konumuna gelen Irak'ın petrol gelirini talan etmek.

Savaş yüzünden 2 ila 3 milyon civarında insan, evini terk etmek zorunda kalmıştı. Örneğin Musul bölgesinde 138 bin ev ve 14 hastane, ya kısmen ya da tamamen yerle bir edildi. Irak hükümeti, yeniden inşa işleri için 88 milyar dolara ihtiyaç olduğunu açıkladı. Şu anda gerekli mali olanaklar o kadar eksik ki yapılması gereken inşaat faaliyetlerinin sadece yüzde biri gerçekleşti. Hükümetin hazırladığı yeni projeler, Batılı kapitalistler için çok cazip görünüyor.

Yeniden inşa amacıyla hazırlanmış olan 157 projenin 41 tanesi öncelikli olarak sınıflandırıldı: Bunların 18'i petro-kimya alanında. Yeniden inşa sayesinde kapitalist gruplar, Irak petrolüne el atma olanağına kavuşacak. Yani rafineriler, boru hatları, petrol terminali inşası, onlara yeni kâr elde etme olanağı sağlayacak.

Altyapı inşa faaliyetleri için de aynı durum söz konusu. Irak hükümeti "ulaşım, hatta turizm alanında fırsat yaratacak" deniliyor. Örneğin Musul havalimanının inşası ve önemli demir yollarının (Bağdat- Basra ve Bağdat-Musul) ve Bağdat metrosunun inşası, bunları inşa edecek kapitalist grupların ellerine teslim edecek.

Farklı büyük güçlerin her biri bu pazarın kendi kapitalistlerinin eline geçmesini sağlamak için yarış halinde.

Fransa, olanakları ABD'ye göre daha az olsa da, Irak'ın parçalanması girişimlerindeki bu itiş kakışın içerisinde. Fransa Dışişleri bakanı Jean Yves Le Drian, Kuveyt'e giderken, Irak'ta da bir tur atıp 430 milyon avro kredi vereceklerini büyük gösterişle açıkladı. Bu kredi, tıpkı diğer devletlerin vereceği gibi birkaç büyük grubun cebini doldurmasına yarayacak. Kitlelerin yaşamlarının iyileşmesi ise onların gündeminde değil. LO (16.02.2018)

Rusya

Putin'in yeniden seçilme hazırlıkları

Rusya'da, 28 Ocak'ta, Vladivoslok'tan St-Petersburg'a kadar tam 170 kentte protesto yürüyüşleri tertiplendi. Yürüyüşler, Rusya devlet başkanı Vladimir Putin'in, 18 Mart'ta yapılacak seçimlerde dördüncü defa seçilebilmesi için yaptığı oyunlara karşıydı.

Kremlin bu seçimlere demokratik süsü verebilmek için, çoğu hiç tanınmamış kişilerden oluşan aday listelerini ön plana çıkardı. Ancak gerçekten Putin'e önemli ölçüde muhalif olan aday Alexei Navalny'nin seçimlere katılması yasaklandı.

Navalny, Kremlin'in tertiplendiği bir oyun sonucu mahkeme tarafından asılsız bir şekilde mahkum oldu ve bu nedenle seçimlerde aday olamıyor.

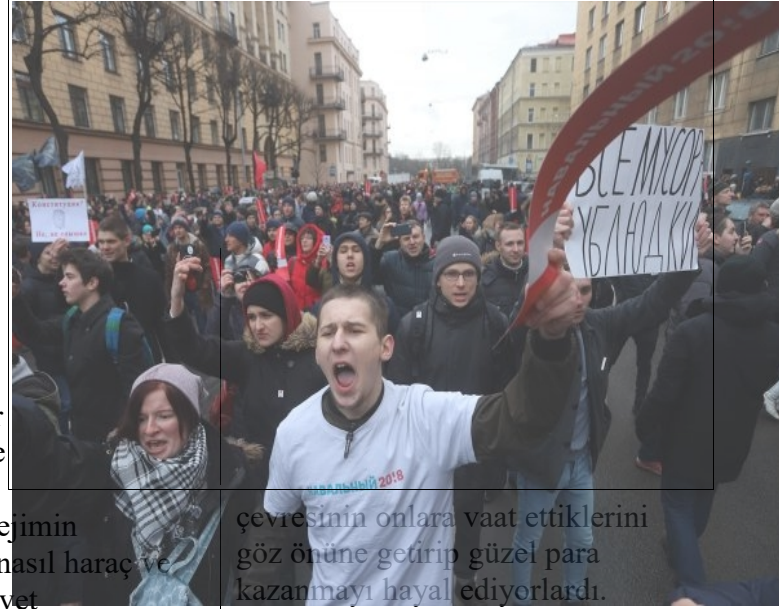
Seçim Komisyonu bu üç kağıdı onayladı ve Anayasa Mahkemesi, Navalny'nin adaylığını geçersiz ilan etti. Bu üç kağıdın bir aktörü olan polis, yürüyüşlere katılanların yüzlercesini tutukladı. Polis ayrıca Navalny'i, düzenbazlık ürünü seçimleri boykot etme amacıyla izinsiz gösteri düzenlenme suçlamasıyla tutukladı. Gerçekte seçimler, Putin'in iktidarına demokrasi süsü vermekten başka bir şey değil.

İşte bu son yaşananlar, rejimin ve uygulamalarının gerçekten ne olduğunu gösteriyor. Aslında, Batılı basın bize yutturmaya çalıştığı gibi, uluslararası ticaret işleriyle ilgilenen bir avukat ve aşırı milliyetçi biri olan Navalny de

hiç de söylendiği gibi gerçek bir demokrat değil. Navalny'in, artık rejimin yaygın bir uygulaması haline gelen

yolsuzlukları ve rejimin zirvesindekilerin nasıl haraç ve yolsuzluklarla servet edindiklerini teşhir etmesi doğrudur. Böyle yaparak, düzene hiç karşı olmayan ve değiştirmek istemeyen Navalny, kendisine haksızlıklara karşıymış imajını vermeye çalışıyor. Onun tek istediği, rejimi daha cici ve kabul edilir kılmak. Navalny her şeyden önce "ticaret yoluyla" para kazanan küçük burjuva kesimlerine hitap ediyor. O, bir lokanta, bir emlak şirketi, herhangi bir küçük şirket vb sahibi olup, devletin farklı kademelerinde yuvalanan bürokrasiye haraç vermeden para kazanabileceği dürüst bir kapitalist düzen isteyen kitleye sesleniyor.

Bu küçük patronlar, hiçbir engelle karşılaşmadan, haraç vermeden kazanıp büyüyecekleri bir Rusya istiyorlar. Diğer yandan başka bir sürü küçük kentte, 1980'lerde Yeltsin döneminde merkezi bürokrasinin baskılarından kurtulmak için yerel eski Sovyet bürokrasisinin, kendi kendini büyük demokrat ilan eden Yeltsin ve çevresini destekleyen kesimleri de Navalny'nin peşinden gidiyor. O dönemde bir sürü aydın, iş ve ticaret çevresi Batının pazar ekonomisini rüyalarında görüp, Yeltsin ve

çevresinin onlara vaat ettiklerini göz önüne getirip güzel para kazanmayı hayal ediyorlardı.

Ancak sözü edilen tüm bu küçük burjuva çevreleri, hayal kırıklığına uğradı. Bugünküler de aynı nedenlerden dolayı hayal kırıklığına uğradı: Devleti elinde bulunduran bürokrasi çetesi, onlara ümit ettikleri ayrıcalıkları bir türlü veremiyor. Yine de onlar, bu hayaller temelinde hareketlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Arada bir, gençliğin bazı kesimlerini peşlerine takarak, sokak gösterileri düzenliyorlar. Ancak bu durum ne Rus bürokrasisinin başındaki Putin'in ne de oligarşinin, bürokrasinin ne de devlet yöneticilerinin çıkarlarını savundukları büyük kamu şirketleri müdürlerinin hoşuna gidiyor.

Üstelik kitle eylemleri, açıkça iktidara kafa tuttuğu için, pisliklerini açıkça teşhir ettiği için, kentli küçük burjuva çevrelerin ötesinde daha geniş toplumsal kesimler arasında da hareketlilik ve ümit yaratabilir. Bir de emekçiler, öz çıkarlarıyla sınıf çıkarlarını savunmak için harekete geçerlerse, o zaman hem rejim hem de rejime sadece kendi çıkarları çerçevesinde ayar yapmak isteyen Navalny ve onun gibileri için tehlike çok farklı boyutlarda olacak. LO (02.02.2018)

Ruslara Suçlama: Demokrasiyi Bozan Kim?

Sakin bir Cuma akşamında haber basınına ayağa kaldıran, Robert Mueller'ın 13 Rus ve 3 Rus şirketine yaptığı suçlamalar oldu. Bu, Mueller'ın Trump'a vuracağı için bir "son darbenin" hazırlığı mı? Belki evet, belki hayır – ama olay, Rus çıkarlarının ABD'nin 2016 genel seçimlerini etkilemeye çalışmış olduğunu kesin olarak gösterdi.

Kısa ifadeyle, suçlamalara göre Ruslar 80 bin çeşit içeriğe sahip belgeyi, özellikle sosyal medya üzerinden yayınlamış ve tahminlere göre 126 milyon ABD'liye ulaşmıştı.

37 sayfalık iddianamede 13 Rus vatandaşı ve 3 Rus şirketi, çalıntı ve sahte ABD kimlikleri ile yüzlerce sosyal medya hesabı açmak ve kredi kartı çıkarttırmak, bedelini bu kredi kartlarıyla ödedikleri reklamlar yapmakla suçlanıyor. İddiaya göre, yaptıkları reklamlarla Clinton'a saldırmış ve Trump'ı desteklemişlerdi; ancak herhangi bir adayı destekleyen grupların yasal yükümlülüğü olmasına rağmen, Federal Seçim Komisyonu'na sermayelerinin kaynağını açıklamamışlardı. İddianamenin "habersiz" tabir ettiği Trump destekçilerine yardım etmiş, Florida'da siyasi toplantılar düzenleme ve bazen para verme gibi tekliflerde bulunmuşlardı. Trump'ın seçim kampanyası boyunca ettiği boş lafların çoğu da köklerini Rusların sosyal medya hesaplarında buluyordu, "Üçkağıtçı Hillary", "Hillary Mahpusa" gibi.

140 binden fazla kişinin, Tennessee Cumhuriyetçi Partisi olduğunu zannederek takip ettiği bir Twitter hesabı, aslında Ruslarındı. Ruslar, Trump

Destekçisi Madenciler adını kullanarak Facebook'ta reklamlar yaptı ve Pensilvanya'da kömür madencilerinin katılacağı toplantılara çağrılar yayınladı. Rus reklamları arasında göçmen ve Müslüman karşıtı olanlar da vardı. Siyahileri oy vermemeye ikna etme amaçlı sosyal medya hesapları açtılar, aynı kişiler ırkçı fikirlere sahip beyazları memnun edecek hesaplar da yönetti. Hillary'e verilecek bir oyun, şeytana verilecek bir oy olduğunu iddia eden bir İsa figürü içeren reklamlar yayınladılar.

Cumhuriyetçi bir seçim stratejisti olan Doug Heye, "Rusların

tanıtımlarının ne kadar yayıldığını aklım almıyor, boyutları muhtemelen Jeb Bush'un başlıca tanıtımlarının boyutunu aşıyordu," diyor. Aslında, Rusların yaptıkları pek de istisnai değildi. Bunlar, CIA'in Üç kağıtçılık kitabının ancak bir sayfasını temsil edebilir.

Ruslar ABD'yi uzun süre boyunca Rusya seçimlerine müdahale etmekle suçladı, özellikle de Clinton'ın ABD Dışişleri Bakanı olduğu süre boyunca. Suriye'de de Beşar Esad rejimi, ABD'yi benzer yöntemler kullanarak rejimi küçük düşürmeye çalışmakla suçlamıştı; ABD'nin Suriye'deki

askeri güçlere para ve silah göndererek rejimi devirmeye teşebbüs etmesi de cabasıydı. Görüldüğü gibi ABD'de çevrilen dolapların bini bir para.

Başka bir ülkenin iç işlerine müdahale etmek mi diyorsunuz? ABD'nin Afganistan'a girmesi, iç işlerine müdahale değilse neydi? Peki ya Irak'a? Üstelik sosyal medya reklamlarından çok daha ölümcül olan bu yöntemler, müdahale değilse neydi?

Bu ülkede bugün hem iki büyük parti hem de basın, demokrasi" hakkında bağırıp çağırıyor: Güya Ruslar "demokrasimize" saldırıyor!

Ne demokrasisi? Ruslar bütün bunları yapabildiler çünkü bu, siyasi tanıtımların iki büyük parti tarafından yürütüldüğü biçimle uyumluydu. Yani Ruslar bunca zaman kendilerini belli etmemeyi başardılar, çünkü her zaman olup bitenler arasında göze çaracak bir şey yapmadılar.

Gereken tek şey para. Rus parası tesir gücüne sahip oldu çünkü bu ülkede (ABD) her gün, çok daha büyük paralar, çok daha büyük etkiler yapıyor, hem de sadece seçim gününde değil. 2016 başkanlık yarışında, 2,4 milyar dolar harcadı!

Çalışanlar çok uzun zamandır siyasi süreçlerden dışlanmış durumda. İşçi sınıfının sözcülüğünü yapan ve adı sanı duyulmuş, Eugene Debs gibi bir başkan adayı en son görüleli bir asrı geçti. O zaman bile, Debs, kampanyası boyunca yaptığı konuşmalar nedeniyle hapse gönderilmişti.

Ülkedeki büyük çoğunluğun siyasi bir sesi yokken demokrasiden söz etmenin hiçbir anlamı yok. (24 Şubat, Spark)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İran'da rejime karşı halk isyanı

İran, hayat pahalılığına, işsizliğe, yolsuzluğa ve daha genel olarak rejime karşı olan yürüyüşler dalgasıyla sarsılıyor. 28 Aralık'tan sonra, ülkenin ikinci büyük kenti olan Meşhed'de başlayan isyan, bazıları küçük olan yaklaşık 40 kente birkaç gün boyunca yayıldı. Binlerce genç, işsiz, emekçi ve emekli baskı güçlerine karşı direndiler ve şiddetli bir şekilde karakollara, hükümet binalarına ve dini merkezlere saldırdılar. Rejimin uyguladığı baskı ve terör yüzünden isyan hareketi durmuş gibi görünüyor. Ancak derin olduğu görünen halk ayaklanması yaklaşık 40 yıldan beri iktidarda olan mollalar için ciddi bir tehdit.

Tarihin cilvesi olsa gerek; isyanı kasıtlı olmasa da başlatanların Meşhed'deki çok tutucu, dinci çevrelerin, özellikle çok zengin bir dini vakıf olan Astan el Kods'un Mayıs 2017'deki seçimlerde Hasan Ruhani'ye karşı başarısız olan cumhurbaşkanı adayı İbrahim Reis ve çevresi olduğu görülüyor. Bu çevreler, Ruhani'yi sıkıştırmak için hayat pahalılığına karşı bir yürüyüş düzenledi. Başarıları karşısında duruma hakim olamadılar.

Onlara göre bu olay reformcular ile iktidardaki tutucular arasındaki bir hadise ile sınırlıydı. Ancak son yılların en büyük protestolarına dönüştü.

Halk ayaklanması

Protesto hareketi, İslam Cumhuriyetinin karşılaştığı ilk hareket değil. 2009'da, çoğunluğunu orta sınıfların oluşturduğu milyonlarca insan, daha çok Tahran'ın kentli küçük burjuva çevreleri, hile yoluyla yeniden seçilen aşırı tutucu Mahmut Ahmedinejad'a karşı haftalarca yürüyüş yapmıştı. Reformcu aday Musavi'yi destekliyorlardı, çünkü reformlar yapıp diktatörlüğü yumuşatabileceğini ve özgürlükleri

genişleteceğini ümit ediyorlardı. Yeşil Hareket diye adlandırılan bu hareket, rejime bağlı Basici isimli milis güçler tarafından baskı ve şiddetle bastırılmıştı. Ahmedinejad, demagojiyle bazı yoksul kesimlerinin desteğini sağladı. Petrol gelirinden her aileye pay vereceğini söylüyordu.

Bugün yaşananların farkı olduğu görülüyor. Bugün ayaklananlar, daha çok eskiden rejimi desteklemiş olan yoksullar. Akşam iş çıkışından sonra emekçiler, işsizler ve gençler, hiçbir örgüt çağrısı olmadan şehir merkezlerinde bir araya gelerek öfkelerini haykırdı.

Öfkenin nedeni ekonomik durum

Öfkenin nedeni temel gıda maddelerine, örneğin yumurta fiyatına (yoksul aileler et yiyemedikleri için genellikle yumurta tüketiyor) yapılan yüksek zam (%40'ın üzerinde) ve petrol fiyatındaki artış ile yoksullara verilen aylık yardımların kesilme kararı. Reformcu hükümet başkanı Ruhani, 2018 bütçesi için kemer sıkma kararları aldı ve bu siyaset sonucunda kitlelerinden kesintiler olacak.

Yoksulluk, sömürü ve gittikçe artan eşitsizlik öfkeyi körüklüyor; öfke bugüne kadar bastırılmış olsa da gittikçe arttı ve bugün isyanın hızla tüm ülkeye yayılmasının nedeni oldu. Esas sorun işsizlik; aktif nüfusun %12'si işsiz, gençler arasındaki işsizlik oranı %28.8. Bu durumda işsizlerin iş bulması, özellikle küçük kentlerde, çok zor.

Enflasyonun erittiği ücretler (yıllık enflasyon %10 civarında) oldukça düşük. Ortalama memur maaşı 350 avro, asgari ücret 215 avro civarında. Bir emekçinin tek bir ücret ile geçinmesi imkansız

olduğundan, milyonlarcası iki, hatta üç iş birden yapmak zorunda. Her şey için mücadele etmek gerekiyor. Örneğin bir yıldan fazladır ücretliler, işçiler, öğretmenler düzenledikleri yürüyüşlerle alamadıkları ücretlerin ödenmesini istiyor. Bazı patronlar ve hatta devlet kurumları ücretleri düzenli ödemiyor. Sendikalara bağlı İLNA basın ajansı, Güney Pars petrol bölgesinde çalışanların ücretlerini zamanında alamadıklarını ve konutların kötülüğünü protesto etmek için yüzlercesinin mücadele ettiğini gündeme taşıdı. Yerel bir sürü bankanın iflası sonucu çok sayıda küçük mevduat sahibi, son aylarda, tasarruflarını alabilmek için eylemler yapmak zorunda kaldı.

Ruhani'nin 2013'te ve tekrar 2017'de seçilmesi umut yaratmıştı. Seçim kampanyasında, büyük güçlerle yeniden ilişki kurulmasının istihdam olanakları yaratacağı ümidini gündeme getirmişti. Ekonomik yaptırımların son bulması ve yabancı yatırımların geri gelmesinin ekonomik büyümeye yol açması bekleniyordu. Ancak 2015'te İran nükleer denetim anlaşmasından bu yana, ekonomik yaptırımların son bulunmasına rağmen, somut hiçbir iyileşme olmadı.

Rejimin ayrıcalıklarına karşı

Ekonomik durgunluğun ve kitlelerin zorda olmasının nedeni sadece ABD'nin uyguladığı sıkı ambargo değil. Herkes açıkça şunu görüyor: İktidardakiler ve aileleri; petrolden ve ellerinde tuttukları ithalattan elde ettikleri mülklere ve devlet mülklerine el atarak pervasızca servet ediniyorlar. Basın geçen sene bazı kamu ve banka görevlilerinin göz kamaştırıcı aylık maaşlarının 50 bin avro üzerinde olduğunu gün yüzüne çıkardı.

Aylardan beri herkes, gerek sokakta, gerek kuyruklarda yöneticilerin, bakanların, üst düzey bürokratların ve dini liderlerin hırsız olduğunu açıkça, hiç çekinmeden söylüyor. Yoksullar, küçük bir imtiyazlı çevrenin ayrıcalıklarına, torpillerine, vergi bile vermemelerine tahammül edemiyor, “artık bu kadarı da olmaz” diyorlar.

Son dönemde yaşananlar, rejimin ileri gelenlerine tepkiyi artırdı. Kasım 2017’deki Kermanşah bölgesindeki depremde 600’den fazla insan öldü, on binlercesi çok zarar gördü. Herkes, iktidarın umursamazlığını ve yoksulların durumuyla hiç ilgilenmediğini gördü. İktidarın büyük ilgisizliğinin eksikliği, kitlelerin doğal dayanışma sayesinde kapatıldı. Aralık ayında devlet başkanı Hasan Ruhani’nin devlet bütçesiyle ilgili açıkladığı rakamlar, iktidar çevrelerinin farklı kesimleri arasındaki çıkar kavgalarını, farklı dini kurum ve kuruluşlara kıyaklar yapıldığını göz önüne serildi. Herkes basında, devasa miktardaki paranın, devlet bütçesinin %40’a yakın kısmının dini çevrelere aktarıldığını okudu ve yorumladı.

Dini kurum ve kuruluşlar, din okulları ve haçla ilgili kurumların çok büyük mülkleri, toprakları, otelleri, şirketleri var. Dini çevrelerin ileri gelenleri, bunlar üzerinden servetlerine servet katıyor ve vergi bile ödemeyip devletin verdiği devasa sübvansiyonları cebe indiriyorlar. Diğer yandan yoksullara ve işsizlere verilen yardımlar kesildi ve onlar, temel ihtiyaç maddelerine, benzine yapılan zamdan çok etkilendiler. Tüm bunlar tepkileri büyütüyor. İşte bu nedenle, önceleri ekonomik isteklerle ve kötü yaşam koşullarıyla başlayan hareket hızla radikal bir siyasi tepkiye dönüştü. Atılan sloganlar, reformist veya tutucu ayırımı gözetmeden, tüm rejim ileri gelenlerine karşıydı, hepsini hedef alıyordu.

Aralıkta yürüyüşe katılanlar, dini merkezlere saldırmakla yetinmedi, devrimin rehberi olarak kabul edilen, yani gerçek iktidarı ellerinde tutan Ayetullah Hamaney’i

de hedef aldı. Aralıktaki çatışmalarda en çok atılan sloganlardan biri “Kahrolsun diktatörlük” idi. Şimdiye kadar kitleler, dini çevreleri eleştirmiyordu. Yeni olan, dini çevrelerin büyük ayrıcalıkları kitlelerin tepkisini çekmesi. Öfkeli gençlere, isyan etmiş emekçilere göre artık İslam Cumhuriyeti yöneticileri gerici, yolsuzluğa bulaşmış, kendini beğenmiş ihtiyaçlardan ibaret.

Basına göre devlet bütçesinin önemli bir bölümü, orduya ve devrim muhafızları Pasdaran’ların Suriye, Lübnan ve Irak’ta yaptığı müdahalelere gidiyor. Bu haberler kamuoyunun tepkisine yol açtı. Çünkü aynı anda kemer sıkma siyaseti açıklandı ve Ruhani, askeri bütçenin bu yıl %20 artacağını duyurdu.

Hareketin geleceği

Yoksulların kaderiyle ilgilenen İslam Cumhuriyeti miti sıfırlandı. Sömürülen bazı çevreler, dini iktidarın ve emrindeki milis güçlerin bir diktatörlük olduğunu ve onların ayrıcalıklı çevrelerin imtiyazlarını savunduğunu, kitlelere, emekçilere ve kadınlara bir ortaçağ rejimi dayattığını görüyor.

Hem reformcular hem de tutucular, önce biraz tereddüt etmelerine rağmen bu isyan dalgasına karşı ortak tavır aldı. Ruhani çevresi hemen tutucuları “bunların arkasında kimler var” diye uyarıp, “yaktığınız ateşin etkilerinden sizler de nasibinizi alacaksınız. Siz hükümeti hedef aldığınızı düşünüyorsunuz, ama toplumsal hareket başlayıp herkes sokağa dökülünce bu sizi de aşacak” dedi. İki taraf da, durumun onları aşamaya başladığını görünce şiddetli baskılara baş vurdu; mollaların verdiği rakamlara göre 32 kişi öldürüldü 3 bin 700 kişi tutuklandı.

Grevin yayılıp yayılmayacağını, isyan hareketinin devam edip etmeyeceğini göreceğiz. İran’da işçi sınıfı çok kalabalık, belirli merkezlerde yoğunlaşmış durumda, üretimde belirleyici ve sınıf silahı olan grev hakkını kullanarak üretimden gelen gücü

sayesinde rejime karşı gelip isteklerini dayatabilecek güce sahip.

Sonuçta rejimin aniden ve şiddetle tepki göstermesi tehlikeyi görmesinden. İktidardakiler, kitlelerin ekonomik sorunlarını çözmekten aciz. Bunu çok iyi biliyorlar, çünkü 1979 Devrimini yaşadılar. İran’da büyük bir güç oluşturan milyonlarca emekçi, işçi ve sömürülenin, rejimi ve uşaklarını silip süpürebileceğinin farkındalar.

Eğer birkaç on bin emekçi ve sömürülen, mollaları bu kadar korkutuyorsa, emekçiler hem İran’da hem de dünyanın tüm diğer bölgelerinde toplumun değişmesini ve diktatörlerin yıkılmasını isteyenler için bir ümit kaynağıdır. Ancak bu ümidin ete kemiğe bürünebilmesi için isyanı başlatanların, önderliği, onlar adına konuşan bir güce teslim etmemeleri gerekli. İşte bu amaçla emekçiler kendi siyasi hedeflerini, ülkedeki tüm sömürülenler adına öne çıkarmalı ve daha önemlisi, öz örgütlülüklerini oluşturup isyanı denetimde tutup zafere götürmeli. Bunun somut anlamı militanların, emekçilerin, gençlerin ve aydınların, kendi siyasetlerini uygulamasıdır.

İran’daki kitleler, rejime son vermek için kesinlikle büyük güçlerden medet ummamalı. Batılı yöneticiler ve medya, isyana önderlik eden bir siyasi önderliğin ve temsilcilerin görünürde bulunmadığının altını çizdi ve bu da onları endişelendiriyor. Onlar 2009’da Ahmedinejad’a karşı protestolara katılan ve reformcuları destekleyenlere sempati ile bakıyorlardı ama bugün çok temkinli davranıyorlar. Avrupa yöneticilerinin bazıları, Ruhani’ye diyalog kurma, yani duruma hakim olmasını öneriyor. Sözde 'reformcu' Ruhani’nin, Total, Shell ve BP gibi petrol şirketleri başta olmak üzere Avrupalı kapitalistler ile arası çok iyidir. LCD Sayı 188 (11.01.2018)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

50 yıl önce: Vietnam

Tet ayaklanması ABD'nin hakimiyetini sarstı

1968'de, 31 Ocak'ı 1 Şubat'a bağlayan gece, yani Tet bayramında (Yeni Yıl), Vietnam Kurtuluş Cephesi'ne bağlı (VKC) Güney Vietnam gerilla hareketi Vietkong, ABD'nin askeri işgaline karşı ayaklandı. Başkent Saygon ile yüze yakın kenti ele geçirdiler.

Askeri açıdan güç dengesi o kadar eşitsizdi ki, Vietkong, ele geçirdiği mevzileri bir aydan fazla koruyamadı ama tüm dünyada bu olay VKC'nin zaferi olarak algıladı. VKC, kitlelerin çoğunun desteğine sahip olduğundan, yeryüzünün en büyük gücü olan ABD emperyalizminin yürüttüğü savaş onu ezemedi.

1968 başında Güney Vietnam'da 500 bin ABD askeri vardı, ellerinde en modern ve en öldürücü silahlar vardı. Fransız ve Japon emperyalizmi tarafından talan edilmiş ve 13 yıl süren bir savaştan yeni çıkmış olan bu küçük ülke'nin gücü kıyas bile edilemezdi.

Buna rağmen, sadece birkaç on bin kişiden oluşan Vietkong gücü, en güçlü emperyalizmi, korudukları merkezleri de dahil, sıkıştırmayı başardı. Hatta Tan Son Nhut havalimanını ve sıkı koruma altındaki ABD elçiliğini bile 3 saat boyunca denetimleri altında tuttular.

ABD ordusunun, kentleri yeniden denetime alması kolay

olmadı... Çünkü kitleler buna karşıydı. Böylece Vietkong, sadece kırlarda değil, kentlerde de emekçilerin kitlesel desteğine sahip olduğunu kanıtladı. ABD ordusu Genel Kurmayı, bazı semtleri ele geçirebilmek için bombalarla yerle bir etti.

İkinci Dünya Savaşında yenilen Japonya Vietnam'ı boşaltmış, Fransa yeniden ülkeye yerleşmişti. Ancak karşısında, Ho Şi Min'in yönettiği direniş hareketini buldu. Ho Şi Min, önce işçi sınıfına önderlik edebilecek Troçkist hareketi katletti, sonra Maocu temellere dayalı bir ulusal cephe ile işgalcilere karşı milliyetçi kurtuluş savaşı verdi. Fransa, 1954 Dien Bien Fu savaşının hezimetini ardından Vietnam'dan çekilmek zorunda kaldı ve ülke Ho Şi Min yönetiminde Kuzey ve Güney olarak bölündü. SSCB ve Çin'in desteklediği Kuzey Vietnam, ülkenin birleşmesi için çok beklenen ama hiç yapılmayan referandumu bekledi.

Fransa, Vietnam'ı terk eder etmez ABD işgal etti... ABD, 1949'da Çin'de Mao'nun iktidara gelmesinin ardından, Sovyetler Birliği'nin bölgede güçlenmesini engellemek için önce Fransa'ya savaşı sürdürmesi için yardım etti, sonra da savaşı kendisi sürdürdü.

1962'de ABD Başkanı Kennedy, "komünizm

tehlikesine karşı" Vietnam halkını savunma iddiasıyla Güney Vietnam'daki, Diem hükümetinin imdadına yetişti...

ABD ordusu, işgal altında bulundurduğu Güney'deki bombalamaları Kuzey Vietnam'a da yaydı. Bazı köyler, yerle bir edildi, hatta yakıldı, köylüler katledildi. Ormanlar ve pirinç tarlaları, kimyevi maddelerle, napalm bombalarıyla yakıldı veya zehirlendi. Gıda ürünleri, içme suyu yok edildi. ABD Genel Kurmayının yaptığı bu insanlık dışı baskılar, kitleler arasında işgal güçlerine karşı nefreti büyütürken Vietkong'a olan desteği artırdı...

Tet taarruzu, ABD'de ve dünyada Vietnam savaşına karşı tepkiyi hızla güçlendirdi. 45 bin ABD askeri orada öldü, 250 bini yaralandı; çözüm yolu görünmüyordu. Üstelik Vietnam'da yapılan katliamlar, tüm dünyada büyük tepkiye yol açmaya başladı. Savaşan askerler arasında moral bozukluğu hat safhaya çıktı, uyuşturucu kullanımını yaygınlaştı.

Tet taarruzu, Vietnam işgali ve savaşında bir zirve oldu... ABD ordusunun daha fazla dayanamayacağı açıkça görüldü. ABD'nin Vietnam'ı terk etmesinin zamanın geldiği görüldü ve ABD Vietnam'ı Tet'ten 5 yıl sonra terk etti.